

πρός συγγενή αὐτοῦ Κορσικανὸν διπλωμάτην Pozzo di Borgo, διατελοῦντα τότε πρεσβευτὴν τῆς Ῥωσσίας ἐν Παρισίοις, ἐπέταξε κατὰ γῆς μετ' ἀγανακτήσεως κεραμιάδι τινα χρυσᾶ, ἅτινα μετὰ νεῦμα τοῦ ἀλαζόνος διπλωμάτου πρὸς τὸν ὑπηρετὴν αὐτοῦ ἐκόμισεν οὗτος ἐκ παρακειμένου δωματίου καὶ ἐνεχείρησεν εἰς τὸν φιλότιμον νεανίαν, ὅστις τὴν ἠθικὴν μόνον αὐτοῦ προστασίαν προσήρχετο ἀξιοπρεπῶς νὰ ζητήσῃ.

Ἀλλὰ πλὴν τῶν ἐργατικῶν τάξεων θέλουσι θρηνησεὶ ἀναντιρρήτως τὴν ἀπώλειαν τοῦ Λουὶ Μπλάν καὶ οἱ τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας θιασῶται ἀναμνησκόμενοι ὅτι πολλῶν ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἡ ἐκδοσις ὑπῆρξε μέγα φιλολογικὸν γεγονός καὶ εὐρωπαϊκὴν σχεδὸν ἐπὶνεγκε συντάραξιν. Τὸ περὶ *Διοργανώσεως τῆς Ἐργασίας* βιβλίον ἐκδοθὲν τῷ 1840, ἡ δίδομος *Ἱστορία τῆς Δεκαετίας ἀπὸ τοῦ 1830—1840*, ἐκδοθεῖσα τῷ 1841, οἱ δύο πρῶτοι τόμοι τῆς *Ἱστορίας τῆς Μεγάλης Ἐπανάστασεως* ἐκδοθέντες τῷ 1847, ἀνεγνώσθησαν ὡς τὸ ἐπαγωγότερον τῶν μυθιστορημάτων, διότι ἐκτὸς τῶν καινῶν ἢ καινοφανῶν ἰδεῶν, τὰ ἔργα ταῦτα κέκτηνται καὶ ἰδίαν γραφικὴν καλλονὴν ἣν οὐδαμῶς ἐλαττοῖ τὸ πομπῶδες πολλάκις τοῦ ὕφους καὶ αἱ διθυραμβικαὶ πτήσεις εἰς ὑψηλὰς ἀτμοσφαιρας, ἀφ' ὧν προμαντεύει τὸ ὑπὸ ἄλλους κοινωνικοὺς ὄρους μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ δίδομος δὲ ἐκείνη *Εἰσαγωγή* εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασεως ὑπῆρξεν ὁ πρόδρομος τοῦ νέου συστήματος τῆς ἱστοριογραφίας, τοῦ βραδύτερον ἐπισφραγισθέντος ὑπὸ τοῦ κ. Μισελῆ, ὅστις περιῆλθε μὲν εἰς φιλολογικὴν πάλιν πρὸς τὸν Λουὶ Μπλάν, ὅτε οὗτος ἐξέδωκε τὸ δεύτερον ἅπασαν τὴν πολυτόμον αὐτοῦ ἱστορίαν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀρνηθῇ τὴν μεγάλην ἀξίαν καὶ τῶν φιλοσοφικωτάτων καὶ πρωτοτύπων προεισαγωγικῶν αὐτοῦ σκέψεων καὶ τῶν ἀθηντικῶν ἐγγράφων, ἅτινα ὁ Λουὶ Μπλάν ἀνεκάλυψεν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου. Τὸ ἀπὸ τοῦ 1849—1851 περιοδικόν,

ὅπερ ἐξέδιδεν ἐν Λονδίῳ, ὑπὸ τὸν τίτλον ὁ *Νέος Κόσμος*, ἐξήσκησεν ἐπίσης μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν πνευμάτων κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, αἱ δὲ ἐξ Ἀγγλίας εἰς τὸν Παρισινὸν Χρόνον δημοσιεύμεναι καὶ ἔπειτα εἰς πολλοὺς τόμους ἐκδοθεῖσαι ἐπιστολαὶ αὐτοῦ ἐθεωρήθησαν καὶ ὑπὸ τῶν ἀσπονδωτέρων αὐτοῦ ἐχθρῶν δημοσιολόγων ὡς ἄριστον ἀνθολόγημα πρακτικωτάτης πολιτικῆς περινοίας καὶ ἐμβριθούς παρατηρήσεως τῶν ἐν τῇ Μ. Βρεττανίᾳ πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν φαινομένων.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἀναντιρρήτως αἱ στήλαι πασῶν τῶν ἐφημερίδων τοῦ κόσμου ἀσχολοῦνται περὶ τὸ σεβαστὸν καὶ δημοτικώτατον ὄνομα τοῦ προχθὲς ἀπελθόντος περιπύστου ἀνδρός. Ἐπὶ ἤμισυν ἤδη αἰῶνα ὁ ἀνὴρ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐτάρασσε τοὺς κύκλους τῶν ὑπνωτικῶν συνταγματολόγων ἢ τὴν ἀναπαυτικὴν ἡδυπάθειαν τῶν πλουτοκρατικῶν, ἀνασύρων ἐκάστοτε τὰ καλύμματα τῶν Σαρδαναπαλείων αὐτῶν κλινῶν, ὅπως ἀναπολήσῃ ὅτι τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα, ὅπερ φαίνεται κατεσπαρμένον ἐπ' αὐτῶν εὐαρέστως καὶ ποικίλλει τὴν λευκότητα αὐτῶν, δὲν εἶναι χρῶμα ἐρυθρῶν ῥόδων ἀνθολογηθέντων ἀπὸ τῶν ἑαρινῶν κήπων οὓς ἡ προϊνὴ τοῦ οὐρανοῦ δρόσος ποτίζει, ἀλλὰ χρῶμα στιγμάτων ἰδρώτος καθημαγμένου, ὅστις ἀπέσταξεν ἐπὶ τῶν κλινῶν ἐκείνων ἀπὸ τοῦ πεποννημένου μετώπου ἢ ἀπὸ τῶν κατεσχισμένων χειρῶν τῶν ἀποκλήρων ἐκείνων ἀνθρώπων, οἵτινες οὐδέποτε ἠδυνήθησαν ἢ οὐδέποτε ἠθέλησαν νὰ μάθωσι πῶς ν' ἀπατώσι τοὺς ἀδελφοὺς των.

Πολλῶν τοὺς κύκλους ἐτάραξεν, ἀλλὰ καὶ μυριάδων τὰς καρδίας ἀνεκούφισεν, αἰσθανομένης ὅτι ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῆς γῆς ἄνδρες ἀλγούντες ἐπὶ τοῖς δεινοπαθήμασι τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν ἀποκλήρων, πολυαριθμῶν ἀγνωστῶν αὐτοῦ τὰς ψυχὰς παρεμύθησεν, χιλιάδας ὄλας ἀνθρώπων ἐν τῷ φοβερῷ τῆς

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 381)

— Ἀλλὰ καὶ σὺ θὰ μοῦ φανῆς ὡς βρυκόλακας, σύντροφέ μου.

— Διατί;

— Διότι οἱ πεθαμένοι βρυκολακιάζουν ἐφέτος.

— Καὶ εἶμαι πεθαμένος ἐγώ; εἶπεν ὁ Μορώζης.

— Ἐλησθήμηντα μοι ἐφάνη ὅτι ὠμίλουν μὲ τὸν πνιγμένον, τὸν ὁποῖον ζητοῦμεν.

— Παράξενος εἶσαι ἢ ἐτραλάθης;

— Ἐμέθυσα καὶ δὲν εἶξεν ὡς τί λέγω, εἶπεν ὁ Σκιαχτής.

— Ἀλλ' ἀφοῦ θέλεις ὀμιλίαν μὲ τὸν πνιγμένον, ἐκδύσου λοιπὸν καὶ βούτηξες, εἶπεν ὁ Μορώζης.

— Ὁχι, θὰ βουτήξῃς πρῶτος ἐσύ.

— Εἶναι λοιπὸν ἡ σειρά μου;

— Βέβαια, δι' ἀπόψε.

— Σὺ δὲν θὰ βουτήξῃς;

— Ὅταν ἀναβῆς σύ.

— Κάπως ἤρχισα νὰ ζεσταίνωμαι, καὶ θὰ πέσω ἐκεῖ νὰ δροσισθῶ.

Καὶ ὁ Μορώζης ἐξεδύθη ταχέως καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐβυθίσθη καὶ ἔγεινεν ἀφαντος ὑπὸ τὴν τρόπιν.

Ὁ Σκιαχτής ἔμεινε κρατῶν τὰς κώπας.

— Ἐνα πνιγμένον ζητοῦν, ἐμονολόγει. Μήπως ἔχεις λάθος, Μαῦρε, καὶ ἤθελες νὰ εἶπῃς σκοτωμένον; Ποῦ νὰ σοῦ εὔρω ἐγὼ τὸν πνιγμένον; Μὲ μίαν μαχαιριὰν ἤμποροῦσα νὰ σὲ ὑπηρετήσω. Ἀλλὰ πνιγμένον; ποῦ νὰ τὸν εὔρω;

Καὶ ἔμεινε ἀλλόφρων. Αἱ κώπαι ἐξέφυγον ἀπὸ τῶν χειρῶν του.

— Πνιγμένον! ἐπανελάθε· καὶ δὲν εἶναι λυπηρὸν νὰ ἀναγκασθῇ τις νὰ πνίξῃ μὲ τὰς χεῖρας τὸν καλλίτερον φίλον του; Καὶ διὰ πενήντα φλωρία!

Ἐν τῷ μεταξῷ ὁ Μορώζης εἶχεν ἐπισκεφθῆ δις τὸν πνιγμένον τοῦ ὕδατος καὶ εἶχεν ἀναδύσει δις. Καὶ πάλιν ἐβυθίσθη ἐκ τρίτου.

— Πενήντα φλωρία! ἐπανελάθεν ὁ Σκιαχτής μὲ πενήντα φλωρία ἤμποροῦσα νὰ ἀποκτήσω καὶ ἐγὼ μίαν τράταν, νὰ ζήσω ὡς ἄνθρωπος, καὶ νὰ τὴν γλυτώσω ἀπὸ τοῦς ὄνυχας τῆς κυρῆς Κοκκινούς, ἡ ὁποία καταπίνει εἰς τὸν πάτον τοῦ βαρελιοῦ τῆς ὄλους τοὺς κόπους μου. Ἀλλὰ μὲ εἰκοσιπέντε φλωρία δὲν κάμνω τίποτε, εἶμ' ἢ νὰ ἦμαι μεθυσμένος μίαν ἐβδομάδα. Ἐμπρός, ἀπόφασις!

Ὁ Σκιαχτής ἠγέρθη καὶ ἐγυμνώθη ἐν ἀκαρεῖ. Ἐλαβεν ἀπὸ

υπάρξεως ἀγωνίᾳ ἐνίσχυσε διὰ τοῦ παραδείγματος τῆς καρτερίας αὐτοῦ, τοῦ σιδηροῦ καὶ ἀνεκδότου αὐτοῦ χαρακτήρος καὶ τοὺς ἀμερολήπτους πάντας κατέπεισεν ὅτι ἡ μεγάλη ἐπανάστασις τῆς Γαλλίας δὲν ἦτο ἔργον δαιμόνων τοῦ Ἄδου, ὡς πολλοὶ ἠγωνίσθησαν νὰ παραστήσωσι παρερμηνεύσαντες τὰς παρεκτροπὰς αὐτῆς. Αἱ παρεκτροπαὶ αὗται ἐμφανίζονται ἡμῖν, ὑπὸ τὴν γόνιμον γραφίδα τοῦ Λουὶ Μπλάν, ὡς ὑψηλὴ παραφροσύνη τοῦ πατριωτισμοῦ, θυσιάζουσα τὰς ὑπάρξεις εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος, ὡς ἡ Σπάρτη συνείθιζε νὰ πράττη τι ἐξαλείφουσα τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀτόμου ἐνώπιον τῆς ὤμῆς καὶ τῆς δόξης τῆς Πολιτείας, ὡς οἱ νόμοι τοῦ Λυκούργου καθώριζον. Ἀνάγνωτε ἐν τῷ δευτέρῳ τόμῳ τῆς Ἱστορίας τῆς γαλλικῆς ἐπανάστασεως τὸ μαγευτικὸν ἐκεῖνο κεφάλαιον ἐν ᾧ κείτῃ ἡ θαυμασιὰ παραβολὴ τοῦ Βολταίρου πρὸς τὸν Ρουσό καὶ θέλετε ἐνοήσει τὸ πνεῦμα ὅπερ καθωδήγησε καὶ τὸν συγγραφέα ἐν τῇ ἐκτιμῆσει τοῦ παρελθόντος καὶ τὸν ἄνδρα ἐν τῇ πρακτικῇ αὐτοῦ πολιτείᾳ. Θέλετε ἐκ τοῦ κεφαλαίου μόνον ἐκείνου κρίνει ὅτι ὁ Λουὶ Μπλάν ἔγραφε μὲν καὶ ἐπολιτεύετο παρὰ τὸν Σηκουάνα, ἐνεπνέετο δὲ ἐκ τῆς αὔρας τῶν δροσερῶν παροχθίων τοῦ ἡμετέρου Εὐρώτα καὶ γόνος τῶν νεωτέρων χρόνων εἶχε βαπτισθῆ εἰς τὰ ρεῖθρα τοῦ ἀργαῖκου ἐκείνου ποταμίου τῆς Λακωνίας.

Οὕτως

ΒΟΥΛΗ

Δευτέρα — 29 Νοεμβρίου.

Πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

Κύριοι βουλευταὶ

Οἱ ὀθωμανοὶ ἀπὸ Λάρισσαν παραπονοῦνται κατὰ τοῦ Ἀστυνομοῦ· βάζει ἀνθρώπους δεκαμέραις φυλακὴν. Σαγγελέγας

δὲν λέγει τίποτε. Μουφτῆς πηρε βακούφια τρώει οὐλα, κανεὸς δὲν δίνει, τζαμιά κρεμῆζει, κανεὶς δὲν λέγει τίποτε, με στη φυλακὴν ἐβροσε επεστάτη βάλανε, ἀνθρώπους ὅλους γδίνει, μπακάλι συντροφο ἔχει, ψεύτικε ἀποδειξεὶ κανεὶ, παραδες πέρνει, κανεὶς δὲ βλέπει δουβλετι· δὲν θέλει ὁ θεὸς αὐτὰ δὲν θελεῖ.

Τζανουμ Βουλῆ, βγαλε ὅλους αὐτοὺς ἔξω. Πετμεζιάς καλὰ λέγει, ποδια ἰφιλησε καλὸς ἀνθρώπος εἶνε ἔμαθα.

Ὁ Ντούλος Σας

Σαγίπ Ἀγῆς.

Εἶνε κατὰ λέξιν καὶ κατὰ γραφὴν ἡ ἐν τῇ Βουλῇ ἀναγνωσθεῖσα ἀναφορὰ ἐκ Λαρίσσης, τὴν ὁποίαν, ὡς φαίνεται παρατυχῶν ἐκεῖ ὁ παλαιὸς Χατζῆ Σάββας τοῦ **Μῆ Χάνεσαι** συνέταξεν ἢ ἐκτελῶν χρέη τοῦρκου ἀναφορογράφου, ἢ ἀπὸ πόνου πρὸς τὴν ταρασσομένην εὐνομίαν ἀποσεύλας αὐτὴν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Σαγίπ Ἀγῆς. Μὲ πόσην δὲ εὐχαρίστησιν ἀνεγνώσαμεν τὴν Ἀνατολίτικη νοστιμάδα τῆς ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους τῶν ἄλλων τηλεγραφημάτων καὶ ἀναφορῶν μὲ τὴν ποζῆτην καὶ ἐλληνίζουσαν φράσιν των, τῶν ὁποίων τὴν ἀνάγνωσιν δεχόμεθα ἀπὸ τινος ἐν ἀρχῇ πάσης συνεδριάσεως ὡς τὸ κοκορέτσι τῆς ἐπικειμένης εὐωχίας.

Ἄλλ' ἡ ἀναφορὰ τοῦ Χατζῆ Σάββα ἰδιαίτερος ἔχει πρὸς τὰς ἀδελφάς τῆς τὸν αὐτὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἔχει πιάτο γεμάτο ἀπὸ ἀχνίζοντασ πασα-κεφτέδες πρὸς καζάνι πλήρες ριζιοῦ νεροβράστου.

Ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει εἶνε ἀναγεγραμμένοι ἀκριβῶς δέκα συζητήσεις διαφόρων νομοσχεδίων.

Ἄλλὰ τὸ ἂν θέλῃ ὁ θεὸς τοῦ Ναστραδῆ Χόντζα πρέπει διὰ τὴν Βουλὴν, εἶδος Ναστραδῆ Χόντζα καὶ αὐτὴν, νὰ ἀντικατασταθῆ διὰ τοῦ ἂν θέλουσ αἱ ἐπερωτήσεις.

τινος κρυπτῆς θήκης κειμένης παρὰ τὴν πρῶμνην τῆς λέμβου ἐν γεταγάνιον.

Ἐπειτα μετανοῶν τὸ ἄφησε πάλιν.

— Ἄ, ὄχι! καλλίτερα μὲ τὰς χεῖρας, εἶπε.

Καὶ πάλιν μετεμελήθη καὶ τὸ ἔλαβε.

— Μὲ τὰς χεῖρας; Μὲ τὰς χεῖρας δύναμαι νὰ τελειώσω· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀρχίσω μὲ τὸ γεταγάνι.

Ἐκρυψε τοῦτο, κρατῶν ἀπὸ τῆς λαβῆς, ὑπὸ τὸν βραχίονά του καὶ σταθεὶς ἐπὶ τῆς πρῶρας ἐβυθίσθη κατὰ κεφαλῆς εἰς τὸ ὕδωρ.

Ὁ Μορώζης, ὅστις εὕρισκετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰς τὸν πυθμένα, τὸν εἶδεν ἀνευ ὑποψίας κατερχόμενον. Ἄλλ' ὁ Σκιαχτής τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ τραχήλου καὶ τοῦ ἐβύθισε τὸ γεταγάνιον εἰς τὸ στήθος. . . .

Εἶτα τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ λαίμου καὶ τὸν ἐστραγγάλισεν.

Ὁ ἄτυχῆς Μορώζης, μετὰ ματαίαν πάλιν καὶ φρικώδεις σπασμούς ἀγωνίας, ἐξέπνευσεν ἀνελθὼν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος.

Ὁ Σκιαχτής ἔλαβε τὸ πτώμα, ἔτι ἀσπαῖρον, καὶ ἀνυψώσας αὐτὸ μέχρι τοῦ χεῖλους τῆς λέμβου, προσέδεσεν εἰς τὸν λαίμονα του λίθον τινὰ, χρησιμεύοντα ὡς ἔρμα, καὶ τὸ ἐβύθισεν εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης, ἀφοῦ ἐσημείωσε καλῶς τὸ μέρος, ἵνα ἐνθυμηταί.

Τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐξετέλεσεν ὅλως ἀπαθῶς· ἐφαίνετο ὅτι εἶχε μουστῶσει.

— Αἶ, φίλε μου Μορώζη, ἔλεγεν, ὑπομονή· παθαίνομεν πολλὰ ἀπὸ τοὺς φίλους μας. Ἄλλὰ ποῖος πταίει; σοὶ ἐφαίνετο εὐκόλος ἐργασία τὸ νὰ εὕρωμεν τὸν πνιγμένον. Ἄλλ' εἶχες δίκαιον· διὰ σὲ ἦτον εὐκόλον. Διότι διὰ νὰ φονευθῆ τις δὲν ἀπαιτεῖται νὰ κάμῃ κόπον. Τὸ δύσκολον εἶναι νὰ φονεῖσθῃ τις.

Διανοεῖτο νὰ σβέσῃ τὸν πυρσὸν καὶ νὰ ἀπέλθῃ. Ὁ πυρσὸς οὗτος εἶχεν ἀπαίσιν τι φῶς. Ἐφώτιζε τὸν ἀνθρώπον τοῦτον γυμνόν, αἰμοσταγῆ καὶ φρικώδη, κύπτοντα ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἣτις εἶχε πρὸ μικροῦ καταπίει ἐν πτώμα.

Αἶφνης ὁ Σκιαχτής συνέλαβεν ἰδέαν τινά.

— Καὶ ἂν τὸν φάγωσιν αἱ φῶκαι; εἶπε. Δὲν ἔκαμα τίποτε.

Ἐβυθίσθη ἐκ νέου εἰς τὸ ὕδωρ.

Μετ' ὀλίγον ἀνέδου φέρων καὶ τὸ πτώμα τοῦ Μορώζη. Τὸ ἀνεβίβασεν εἰς τὴν λέμβον.

— Ὅα τὸν ὑπάγω εἰς μέρος ἀσφαλές, εἶπε· ἔχω ἐγὼ τὸ θαλάμι μου, ὅπου δὲν φοβεῖται τίποτε,

Ἦρχισε νὰ κρηπληταῖ λίαν ἰσχυρῶς.

Ἐφθασεν εἰς ὄρμον τινα ἀπόκεντρον.

Ἐρριψε τὸν Μορώζην εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐλθὼν τὸν κατέκλιεν εἰς ῥηχόν τι μέρος, ὑπὸ βράχον τινα κρεμάμενον ὡς ἀφλαστον νηὸς ὑπὲρ τὴν αἰγιαλόν. Ὑπ' αὐτὸν ἐσχηματίζετο ἀμμώδης τι καὶ ἀπόκρυφον ἄντρον, ὡς λίκνον παιδίου κατὰ τὸ σχῆμα. Ἦτο τὸ θαλάμι του, ὡς τὸ ὠνόμαζεν ὁ

— Ἐγὼ εἶμαι, γυναϊκά μου, — ἂν θέλῃ ὁ Θεός...

— Εἶμαι ἡ Βουλῆ — ἂν θέλουν αἱ ἐπερωτήσεις.

Διότι δὲν δύναται νὰ ἀναπνεύσῃ χωρὶς αὐτῶν, καὶ πολλάκις μόνον αὐτὰς ἀναπνέει.

Καὶ μόλις πολλὴν ὥραν, ἀφ' ἧς ἀνήφθησαν αἱ λυχναίαι τοῦ φωταερίου, καταπαυσάσης τῆς πνιγρᾶς ὄστριας τῶν ἐπερωτήσεων, εἰσερχόμεθα εἰς — τὴν ἀχανῆ ρητορείαν τοῦ κ. Δελιγιάνη.

Δέχομαι τὴν προσβολὴν πλήρη ἱπποτικῆς γενναϊότητος· δὲν ἦτο ἀπροσδόκητος τὴν ἐπερίμενα· ἐγνώριζα ὅτι κατὰ τὴν τρίτην συζήτησιν τοῦ νομοσχεδίου περὶ συστάσεως ταμείου τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως θὰ ὠμίλει καὶ σήμερον τὸ ἐπεβεβαίον ὁ πρὸ αὐτοῦ ἐγειρόμενος λοφίσκος τόμων καὶ ἐγγράφων.

Ἔσχον λοιπὸν καιρὸν νὰ συναρμώσω στερεῶς περὶ τὸ νευρικόν μου σύστημα τὸν ἀλυσιδωτὸν θώρακα τῆς ὑπομονῆς, ὅστις ἐλειτούργησε θαυμασίως ἐπὶ μίαν καὶ ἡμισίαν ὥραν, καθ' ἣν ὠμίλησε.

Κατακρίνει τὸ νομοσχέδιον ὡς ἀτελὲς καὶ μὴ πληροῦν τὸν σκοπὸν ὃν προτίθεται, προπάντων δὲ ἐνδιατρίβει διατραγωδῶν τὴν ὑπὸ τοῦ Λομβάρδου γενομένην διατραγῶδῆσιν — σημειώσατε ὅτι τὴν λέξιν μεταχειρίσθησαν ἀναξαιρέτως πάντες οἱ περὶ τῆς ὀμιλίας αὐτῆς ἐνασχοληθέντες βουλευταὶ — τῆς δημ. ἐκπαιδεύσεως. Ποιούμενος μνεῖαν καὶ τοῦ κ. Καλλιγᾶ ἐντῆ ἀμαξοδρομίᾳ τοῦ λόγου του, θέλει νὰ λεπτοουργήσῃ τὰ κατ' ἐκείνου ριπτόμενα βέλη, συμφώνως πρὸς τὰ τοῦ ἰδίου κ. Καλλιγᾶ, οἷον :

«Ὁ κ. Καλλιγᾶς φρονεῖ ὅτι πρὸ τῆς τρίτης Μαρτίου τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος, ἡ θάλασσα καὶ ἡ ξηρὰ, τὸ στερεῶμα καὶ τὸ χάος, ἦσαν μεμιγμένα.»

Καὶ φροντίζει νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰς φράσεις του τὰς γενομένας μετ' εὐφημιῶν ἀποδεκτὰς ὑπὸ τῆς μερίδος του, οἷον :

Σιὰ χιτῆς, καὶ ἦτο προωρισμένον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τάφος τοῦ ἀτυχοῦς Μορῶζη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΕΡΟΤΗ

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἀπὸ τῶν γεγονότων, ἅτινα διηγήθημεν, ἄσματα, ὀρχήσεις καὶ μουσικὰ ὄργανα ἤκούοντο καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ κόμητος Σανούτου.

Οἱ διαβάται συναντώμενοι καθ' ὁδὸν ἠρώτων ἀλλήλους καὶ παρήρχοντο.

— Τί τρέχει; ὁ κόμης ἄφησε τὴν μελαγχολίαν του;

— Ὁ κόμης ἀναχωρεῖ καὶ ἀφίνει ὑγείαν εἰς τοὺς φίλους του.

Περὶ τὴν πρώτην ὥραν τῆς νυκτὸς ὁ κόμης Σανούτος εἶχεν ἐγερθῆ ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ ἐκάλεσε τὸν Μαῦρον.

— Ἔλα, θέλω νὰ ἐνδυθῶ, τῷ εἶπε. Δὲν πρέπει ὁ Λαυρέντιος νὰ ἴδῃ τὴν κατάστασίν μου.

— Εὐθιγὰ τὴν ἐγλύτωσα, αὐθέντα, εἶπεν ὁ Μαῦρος. Ὁ σύντροφός του ἐκείνου τοῦ λυσσαμένου μοὶ εἶχε δώσει πέντε μὲ τὴν κόπην, νομίζω, κατακέφαλα. Μὲ ἐπῆρε διὰ ψόφισιν καὶ μὲ ἄφησε νὰ βέγγω, αὐθέντα.

— Ἄλλ' ἀφοῦ ἔρρεγγες, πῶς ἠδύνατο νὰ σὲ πάρῃ διὰ ψόφισιν;

— Διότι ἔρρεγγον ἐπίτηδες διὰ νὰ τὸν ἀπατήσω, αὐθέντα.

— Τὸ σωστὴν εἶναι ὅτι θὰ τὰ εἶχες χάσει.

«Ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς παιδείας δὲν εἶχε μόνον ἀγνοίαν, ἀλλὰ καὶ ἀγνοίαν τῆς ἀγνοίας του.

Γίνεται ἀπόπειρα ὑπὸ τῆς Βουλῆς κατὰ τινὰ στιγμὴν σφουγγίσματος τοῦ ρήτορος, ἀπαλλαγῆς μέχρι τῆς ἐπαύριον, ὁ κ. Στάϊκος μάλιστα ἔχει τὴν ἀβρότητα νὰ προφασισθῇ τὴν κόπωσιν τοῦ κ. Δελιγιάνη, ἐπὶ τὴν ὥραν λαλοῦντος, ἀλλ' οἱ πνεύμονές του διαμαρτύρονται, καὶ μέχρι τῆς ἐβδόμης καὶ ἡμισίας ἐξακολουθεῖ ἡ λεπτομερὴς ἐπίκρισις καὶ κατάρριψις τῶν ἐκπαιδευτικῶν χαρτίνων πύργων τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Οἱ νέοι συνδρομηταὶ λαμβάνουσι δωρεὰν ὅλην τὴν μέγρι τοῦδε ἐκδοθεῖσαν σειρὰν τοῦ ὠραίου Μυθιστορήματός μας, ὅπερ βαθμηδὸν ἐξελλίσσεται μαγικὸν καὶ τεχνικώτατον.

Οἱ δὲ συνῆθεις ἀγορασταὶ τοῦ φύλλου ἐξαιρετικῶς δύνανται νὰ προμηθευθῶσι καὶ ὅλην τὴν σειρὰν ἀντὶ δεκάρας ἕκαστον ἀριθμὸν, ἐνῶ τὰ παλαιὰ φύλλα πωλοῦνται ἀντὶ εἴκοσι λεπτῶν.

Προπαρασκευάζεται ἐν πολλῇ ποικιλίᾳ, ἐπιμελείᾳ, ἀρθογία γελοιογραφικῶν εἰκόνων τοῦ ἀπαραμύλλου κ. Ἀρρίνου τοῦ Ἄσμοδαίου τὸ

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

τοῦ 1883. Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις Ἐπιστάται δέου ἀπὸ

Ὁ κόμης ἔκαμε δύο ἢ τρία βήματα μὲ πόδας αἰμωδιῶντας καὶ ἐχώλαιεν.

Ἐξέβαλε τὸ ὑποκάμισόν του καὶ ἔδειξε τὸ στῆθος καὶ τὰς πλευράς πλήρεις μωλώπων καὶ τραυμάτων· ἔφερε τρεῖς ἐπιδέσμοις περὶ τὰς μασχάλας.

Ἡσθάνθη ὀδύνην ὠχρίασεν· ἔδακνε τὰ χεῖλη. Ὁ Μαῦρος τὸν ὑπεστήριξεν, ἵνα μὴ πέσῃ.

— Καὶ πῶς θὰ δυνηθῇ ὁ αὐθέντης μου νὰ ὑποδεχθῇ ἀπόψε τοὺς φίλους του; εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Καὶ ὅμως εἶναι ἀνάγκη· οὐδεὶς πρέπει νὰ ὑποπτεύσῃ τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο συμβάν.

— Ἀλλὰ διατί ἡ αὐθετιά σας νὰ βιασθῇ νὰ δώσῃ τὴν ἐορτὴν εἰς τὴν οἰκίαν του;

— Διότι βιάζομαι νὰ ἐκστρατεύσω. Καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἀναχωρήσω χωρὶς ἐορτὴν. Ἄλλ' ἐκεῖνη τοῦ διαβόλου ἡ περιστασις, ἡ τρομερὰ νύξ ἐκείνη, μὲ κατέστρεψε, Μαῦρε!

— Ἄρκει ὅτι ἡ αὐθεντιά σας ἐξῆλθε νικητῆς.

— Κακὴ νίκη ἦτο αὐτὴ, φίλε μου Μιρχάν.

— Διατί, αὐθέντα;

— Διότι... νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος, καὶ μὴ μοι κάμνης πλέον λόγον περὶ τούτου. Ὡ πονῶ, πονῶ!

Ὁ Σανούτος συνέσφιγξε σπασμωδικῶς τοὺς ὀδόντας.

— Θάρρος αὐθέντα!

— Δὲν εἶναι τίποτε. Σὺ εἰςζούεις ἂν ἔχω θάρρος. Ἀφοῦ